

aplauze

Anul XXIII / nr. 10 / 19 iunie 2016

aplauze

BRD

GROUPE SOCIETE GENERALE

✎ Alba Stanciu

Noaptea Bufonilor.

UN ELOGIU ADUS ARTEI ACTORULUI

© FITS 2016 Lucien Samaha

Spectacol al sensibilității și o consecință a experienței oamenilor scenei, *Noaptea Bufonilor* este o dezvăluire a parcursului emoțional al vieții dedicate teatrului, încărcată în egală măsură de succes și dezamăgiri. Este, în același timp, un moment de expunere a virtuozității interpretării (Marian Râlea și Ilie Gheorghe) cărora regizorul le acordă prioritate. Scenografia reconstituie spațiul din spatele planului de fundal al scenei, un loc destinat recuzitei, materialelor aparent „sterile” care au valoare doar în perimetrul jocului actorului, atunci când spectacolul este viu. Viziunea lui Alexa Visarion se derulează în umbră, sugerând momentul de „răcire” de după

energia spectacolului, momentul de „vid” atât al scenei, cât și din interiorul mental al histrionului. Este un moment al nopții, când amintirile și senzațiile sunt amestecate, contradictorii, cu rămășițe ale energiei declanșate de extazul posesiunii actorului de către rol, de personajele lui Shakespeare (Regele Lear, Hamlet, Richard II, Richard III etc.). Spatele scenei este, de asemenea, un spațiu al iluziei, al pregătirii emoționale pentru imediata „intrare în rol”, încărcat cu amintiri sau promisiuni feminine, feerice, diafane. În aceeași direcție, suportul muzical funcționează ca atmosferă, subliniază momentele de vis, de „ecou”, motivează alegerea acestei lumi a fantasmelor. Textul dramei și întreaga concepție regizorală a spectacolului subliniază latura sensibilă a omului-histrion, suferințele și prețul plătit de

cel ce provoacă râsul, viața obscură dincolo de scenă în existența sa reală, considerată de public frivolă. Însă magia scenei anesteziază aceste suferințe și, mai ales, trecerea ireversibilă a timpului, care este conștientizată abia la final, „după 70 de ani”, cum mărturisește personajul interpretat de Ilie Gheorghe. Magia scenei fascinează spiritul histrionului, indiferent de „importanța” rolului, fie din prim plan, fie în obscuritatea figurației. Scena este entitatea în care „trăiește” actorul, și îi consumă resursele vitale. *Noaptea Bufonilor* este destinată gândirii profunde a spectatorului, care este stimulat să aprecieze și să valorifice momentele de „primire” a artei actorului, întâlnirile cu „totul” emoțional oferit de acesta în timpul scurt al spectacolului de teatru. ■

✎ Diana Nechit

Metamorfoze.

UN TEATRUL AL CONDIȚIEI UMANE

” Pentru a simți pe deplin rolul imaginar al limbajului trebuie să căutăm cu răbdare, în legătură cu fiecare cuvânt, dorințele de alteritate, dorințele de dublu sens, dorințele de metaforă.” Așa prefigura Gaston Bachelard, în eseu *Apa și visele*, o întreagă hermeneutică a imaginarului pe care o regăsim în toate elementele ei, atât vizuale cât și metaforice, în simbolismul oniric al acestui poem vizual despre geneză și disoluție, despre haos și violență, despre naștere și moarte, privite nu doar în sincronismul lor evenimential, ci mai ales în devenirea lor materială, cosmică și telurică. Într-o istorie mitologică a genezei lumii „metamorfozelor”, biologicului, mineralului, metalului, dar și a lucrurilor și a „metaforelor” descriptive, hermeneutice ale formării timpului uman și istoric, al „vârstelor” pământului, Ovidiu prezenta în textul ce a inspirat această adaptare vizuală și metaforică a lui Silviu Purcărete 250 de legende ce le ilustrează.

Acesta ar fi și pretextul textual, referința literară a reprezentației lui Silviu Purcărete, ce s-a născut în curtea Abației Neumünster din Luxembourg și care a apărut în urma unei co-producții între Teatrul Național Radu Stanca din Sibiu, Teatrul D'Esch-Alzette, Teatrul Național din Luxembourg, compania Silvia Purcărete și Abația Neumünster și care pare să închege „materia” formei umane și a formei teatrale într-un organism viu plin de schimbare. Spațiul reprezentației teatrale este circumscris, pe de-o parte de poarta barocă imaginată de scenograful Helmut Stürmer, profilul post-industrial al Fabricii de Cultură – cu care metalul devine aproape incandescent în căldura extremă a unei serii de iunie – pe de alta. Spațiul de joc este încă gol, în pregătire... un bazin mare cu apă mică – din care toate s-au născut, paznicii focului ce mai pun câteva lemne în butoaie, pasarele de lemn ce leagă poarta teatrului de spațiul de joc. Vântul ușor captează undele fine de pe suprafața apei și le unește armonios cu ritualica muzică a lui Vasile Șirli. Suntem în pre-creație încă, cu toate simțurile deschise pentru a primi în noi focul purificării teatrale. Pe un ecran mare, aflat în fundal, se perindă morfisme vizuale ce descompun,

compun și recompun metaforic devenirea actorului în reprezentație sau, poate în viață. Motive htonice, păgâne ale devenirii noastre, în care lutul primordial, biologicul și vegetalul compun sămânța dumnezeiască a umanului. Întrii în tot acest univers, lași la o parte tot ce știi despre teatru și devii parte la „facerea lumii” a lui Purcărete. *Metamorphoses*, poetul, vine în fața noastră și cere zeilor teatrului să înfățișeze cum au luat corpurile forme noi în timpurile în care trăiește el de la invocarea destrămării haosului inițial. „Firea la fel peste tot arată și numită fu Haos / Neînchipuite se-aflau și fără rost, grămădite de-a valma”, formarea lumii din

cele patru elemente: „Cum se găseau la un loc și pământul, și aer, și mare / Fierberii capăt i-a pus zeitatea” și prin succesiunea celor patru vârste ale omenirii: vârsta de aur, de argint, de aramă, de fier și potopul inițial din care toate au apărut, „Apele toate sorbind le-adeuce cu hrana la nouri”. Maeștrii de ceremonie, în costume de gală, declamă în latină versurile poetului de la Pontul Euxin.

Inspirat de marile gale inaugurale, de festivismul ceremonialelor secolului al XX-lea, Purcărete aduce pe scenă convenția spectaculară a *prezentatorului-poet*. Vorbele lui sunt traduse

© FITS 2016 Radu Bădoiu

© FITS 2016 Radu Bădoiu

© FITS 2016 Radu Bădoiu

© FITS 2016 Radu Bădoiu

consecutiv de doi interpreți în cele două limbi ale reprezentației actuale. Pe poarta teatrului ies, rând pe rând, ca niște *homunculi* albi, cu mers șovăitor, reprezentanții unei umanități oarbe, grăunțe de nisip prinse între două lumi, între cea telurică și cea divină, între apă și cer, fără nicio apărare în fața imprevizibilului și a hazardului. Fiecare dintre ei aduce în brațe sau în spate obiecte, lemne, panouri de lemn sau fac acțiuni scenice (merg pe bicicletă, împing cărucioare), într-un amalgam metonimic al dimensiunii obiectuale a umanului, a perpetuei sale nevoi de a inventa obiecte, de a acumula și de a reinterpretă printr-un *bricolaj* permanent

realitatea din jur. Apa magnetică, primordială, amniotică dă naștere vieții, a tuturor formelor vii, asemănător unor tuberculi uriași cu ramificații stranii, fagocitați apoi într-o rescriere scenică, metaforică a legendei lui Cronos. Stratul alegoric vine să se suprapună peste o *naștere / facere* monstruoasă, repetitivă, în care manevrele medicale sunt mecanizate. Scena lichidă de la Fabrica de Cultură a devenit un spațiu al metaforei, prinse într-o simultaneitate de reprezentări vizuale dar și auditive, într-un sincron perfect, aproape orchestral. Orice acțiune scenică este dublată acustic și sonor. Fragmentarismul viziunii regizorale permite

tranziția de la scene izolate pe perechi la adevărate fresce de grup. Ca într-un balet acvatic, se succed vertiginos într-o elipsă temporară ipostazieri ale regnului vegetal și animal, dar și cele ale „violentei inerente” oricărei transformări. Corpurile vii conduse de acel subtil și inventiv exercițiu actoricesc al improvizăției recompun scenic metafora insulei, apariția focului, descoperirea erotismului, într-un montaj vizual imprevizibil, în care un anume realism al biologicului este electrocutat cu inserții mitologice. Pe lângă marile interogații ale devenirii umanității, vedem reconstruite plastic, dar și conceptual, mitul lui Narcis, într-un joc al oglinzilor, contemporan, iubirea centaurului, moartea cerbului Acteon, printr-o alternanță de tablouri scenice figurative. Corpul actorului este și contenitor, dar și instrument al acțiunii scenice, subiect și obiect în această reprezentație multiplă a unui teatru „post-dramatic” despre geneză și creație. Printre acestea, tablourile alegorice ale violentei hranei, ale aceste „guri enorme cu dinți puternici” ce „toacă” materia din jur pentru a o transforma într-o „pastă” nutritivă și unificatoare, prin care redevenim ciclic elemente ale *metamorfozelor* biologicului și ale vegetalului. Focul apare în reprezentație, atât în ipostazele lui benefice, ce au permis progresul, dar și cu valențele lui distructive, purificatoare și care încheie reprezentația printr-o metaforă a distrugerii totale.

Metafora ciumei, a molimeii, redată atât direct, *live*, prin contorsionările scenice ale personajului colectiv de către personajul colectiv, este dublată vizual prin proiecțiile care aduc *flash-uri* ale memoriei colective, ale tuturor flagelurilor ce au schimbat fața acestui pământ. De la corpurile schilodite grotesc, modelate din lut și din abjecții, ce par desprinse din estetica lui Bosch, la un simetrisim în alb și negru al transfigurărilor estetice ale reprezentărilor morții de pretutindeni, violența naturii umane ne apare în toată lipsa ei de pudoare. De la molimele medievale la flagelurile contemporane nu este decât un pas.

Revolta „uciderea statuilor” se transformă într-un discurs cu puternic accent ecologic ce se susține, mai ales prin metaforizarea nevoii de hrană ce „asigură” perpetuarea speciei umane prin distrugerea altor specii. Se reiterează vizual *doctrina* potrivit căreia orice devenire, orice act „creator” presupune sacrificiul că „progresul” unor ere *post-ingenue* nu a stat într-o comuniune om-natură, ci într-o violentare excesivă a contextului vegetal, animal și mineral în care am (in-)evoluat.

Abstracții vizuale, metafore figurative, un amalgam întreg de simboluri și imagini plastice și auditive, „învelite” într-un onirism al cadrului, dar și al referințelor textuale, transformă reprezentația scenică a lui Purcărete într-un teatru al condiției umane, al conceptualizării prin simbol, prin gest și cuvânt, al unei forme umane și teatrale supuse *metamorfozelor* succesive. ■

✍ Andrei C. Șerban

Cochetărie cu viața, cochetărie cu moartea

Când vine vorba despre teatrul care deconspiră tragismul existențial, formulele spectaculare ce mizează pe o scurtcircuitare a sensibilității publicului, neezitând chiar să-l șocheze prin folosirea unor strategii scenice cu rol exorcizator, au ajuns să nu mai fie suficiente. Necesitatea unui teatru lejer în aparență, dar care mizează pe problematizarea temelor greu de digerat, cum ar fi iminența morții, a devenit cu atât mai mare, cu cât mefiența publicului saturat de spectacole cu un voit accent strident l-a făcut să se îndrepte spre forme de teatru ce exploatează comicul. Renunțând la tipul de *performance* ce pune publicul în fața unei viziuni sumbre a intimității și biologicului, regizorul belgian Geert Vaes aduce în Sibiul festivalier, cu ajutorul actorului Walter Bourdin, spectacolul *Eu mor în direct*, al cărui titlu în limba română nu traduce, nici pe departe, amprenta ușor comică / ironică a originalului *Come Watch Me Die*, "How to take Your Life Less Seriously". Nu putem ignora din acest context nici ușoara surprindere prin care trece publicul cu un orizont de așteptare fals creat de numele *performance*-ului în română.

Încercând să depășească tiparul convențional al unui spectacol greu de digerat, construit în siajul dus la extrem al dramatismului modern, ce se petrece sub ochii noștri în universul cotidian, actorul Walter Bourdin propune un *performance* interactiv, în care permanența contactului cu publicul este asigurată prin îndelungi dialoguri purtate chiar de spectatorii. Un *performance* acompaniat de chitara cameleonică a unei siluete morbide – o încarnare a morții racordată la gusturile moderne –, în care se cântă la unison, nelipsind schimburile de replici cu cei din sală și nici glumițele involuntare ale tuturor celor care iau parte la această declarație de iubire în fața vieții. Ajuns la o vârstă înaintată, personajul central vine în fața privitorilor pentru a-și interpreta, într-o cheie lejeră, ludică și, pe alocuri, autoironică, propriul recviem teatral și muzical. Depășind impactul vizual în urma interacțiunii cu cele două siluete de pe scenă, a căror înfățișare se plasează la limita grotescului, publicul asistă la o bizară celebrare a morții survenite în urma unei vieți din care nici fericirea

© FITS 2016 Mihaela Marin

© FITS 2016 Mihaela Marin

© FITS 2016 Adrian Bulboacă

și nici suferința nu au fost absente. Pentru că, dacă nu ți-e teamă de moarte, nu-ți va fi teamă nici de viață, putându-te bucura de toate frumusețile acesteia, spune personajul central, împărțind publicului câteva dintre obiectele sale personale, a căror valoare sentimentală este expusă pe loc în scurte istorisiri când tragice, când comice, survenite de-a lungul vieții sale. De la fotografii înrămate ce surprind trecerea timpului, până la cești de ceai, ziare vechi și discuri cu Charles Aznavour, toată viața personajului se eliberează din carcasa caldă a obiectelor mărunte, în pragul părăsirii scenei vieții. Din *performance*-ul belgian nu lipsesc nici scurte exerciții de karaoke, efecte de lumini care scot la iveală chipul brăzdat de riduri al protagonistului, ori deplasări prin public, în încercarea de a afla răspunsul la întrebarea „Who are you?”, care se soldează mereu cu răspunsuri inconsistente (reminiscentă preluată din filmul *Anger Management*). Departe de a fi o expunere a unei istorii de viață ieșite din tiparul comun, spectacolul belgian mizează pe înșelarea spectatorului, punând în scenă un personaj care bifează, în același timp, tiparul eroului, dar și pe cel al antieroului. Povestea expusă de Walter Bourdin nu prezintă un destin spectaculos al unei mari suferințe sau a unei mari fericiri, mizând tocmai pe spectaculozitatea existențială a lucrurilor mărunte, a gesturilor care se consumă în intimitatea fiecăruia dintre noi. ■

✍ Cosmin Popescu

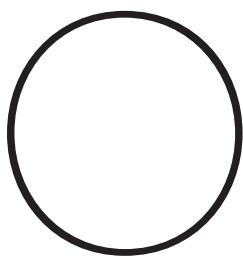
VIADUCTUL

© FITS 2016 Radu Nechit

© FITS 2016 Radu Nechit

apropiere de adolescența uneori tulburătoare, alteori pasivă a unor tineri, nuanțată de acel cotidian banal comun, cunoscut, recunoscut și trăit de noi toți, ne

aduce în față o punere în scenă de succes a spectacolului *Viaductul*, adaptare după textul omonim al autorului maghiar Háy János, care se bucură de o mare prosepțime și de o binevenită interiorizare a momentului. Sub regia Ancăi Bradu, studenții școlii sibiene de teatru (Ștefan Tunsoiu, Iustinian Turcu, Rebeca Semerean, Emmanuel Antonescu, Vladimir Petre, Mădălin Cărbunaru, Lucian Bădulescu, Andra Chelcea, Cristina Cogîrlă, Gabriela Pîrlițeanu, Silvana Blidariu / Oana Marin), au oferit publicului festivalului acest spectacol plin de sensibilitate artistică, de originalitate și de emoție. Pe fondul unor formule universale, de actualitate, perpetuate de la o generație la alta și caracteristice oricărei societăți, situațiile conflictuale dintre copii și părinți, dintre adolescenții „cu chef de viață” și cei preocupați de formarea unui viitor, dintre elevi și profesori,

dintre tineri și societate, evidențiază intrigile fără soluții care ne fac să trăim sau să retrăim acea perioadă marcantă. Spectacolul ne pune la dispoziție niște personaje model, personaje-cheie, bine construite și ilustrate, reprezentative în lumea actuală, personaje influențate sau influențabile, menite să își poarte povara spațiului din care aparțin. Astfel, fie că este vorba de tatăl abuziv, intolerant, autoritar și de neînduplecat, de mama cuprinsă de „fantezia” dezinteresului față de viață și față de familie, de copilul care încearcă să își depășească starea și statutul, care percepe contextul din care face parte ca pe unul toxic și în care nu își găsește locul, de care nu se poate atașa nicicum, de prietena care insuflă un spirit de libertate, care îi oferă o „insulă” de refugiu din lumea „despotică”, de gașca de prieteni care, de asemenea, resimte și acuză atmosfera irespirabilă a societății, de profesorii care practică favoritismul, sau de pedagogii plictisiți de viață, de tocilarul clasei, care în încercarea de a se plia ritmului de trai, nu face nimic altceva decât să stârnească respingere din partea colegilor, acest spectru de personaje par desprinse chiar din viața noastră. Personajele centrale, cuplul Petru – Sofia, sunt o transpunere a destinului tragic al tinerilor care nu pot asimila – implicit, fără să fie neapărat

vinovați – societatea din jur. Spectacolul se bucură de o inițiativă regizorală care urmărește istoria biblică a Apostolului Petru și a martirizării prin care este purtat, coagulată cu viața din prezent a personajelor descrise. Transferul de la scenele biblice – care vin cu o scenografie curată, autentică la scenele din timpul prezent al spectacolului pune încă o dată în lumină caracterul auster al socialului înconjurător, al relaționării deficitare, al lipsei de încredere și cel al purtării asumate or neasumate a unei poveri.

Proiecțiile video, jocurile de lumini și umbre, ambientul sonor variat și aplicat contribuie la o inducere a unei vii amplasări a spectatorul în cadrul reprezentat, iar poziționarea publicului, de-o parte și de alta a scenei, îi conferă acestuia o și mai mare apropiere de personaj, de trăirile acestuia, de emoțiile lui și de eternitatea destinului tragic. Interpretarea de către actori a rolurilor multiple, dar și păstrarea unui singur personaj de-a lungul spectacolului s-au dovedit a fi formule reușite, în care efortul depus a expus niște personaje vii, colorate, bine individualizate, unde moliciunea sau aplatizarea sunt susținute și justificate prin specificul rolurilor, iar varietatea și contrastul rolurilor multiple scot la iveală calitatea actorilor. ■

✎ Alba Stanciu

Viaductul

DE LA INOCENȚĂ LA CRIMĂ

Spectacolul și imaginea create de regizorul Anca Bradu pentru punerea în scenă a piesei *Viaductul* este o etalare de flexibilitate componistică regizorală și situațională, cu o atmosferă teatrală vie și autentică, cu muzică, elemente atent coregrafiate, susținute de entuziasmul interpretării echipei de tineri actori. Povestea din spectacolul *Viaductul* este aparent simplă, având ca subiect adolescenții cu probleme nevinovate, cu jocuri și tachinări naive, conflicte ne-serioase cauzate de mici „răutăți” între colegi de liceu, dialoguri sarcastice legate de insinuări amoroase între eleve și profesori.

Unul dintre primele merite ale acestui spectacol este coordonarea regizorală care favorizează crearea unor portrete foarte clare de caractere, pentru fiecare dintre personaje, de la perechea de tineri îndrăgostiți, interpretată de Rebeca Semelean și Iustinian Turcu, a tinerilor care locuiesc într-un internat, construcția și modificările de comportamente cauzate de relația cu părinții. Treptat, se instalează latura „serioasă” a acestor situații aparent ușoare, apar traume, portrete negative de părinți lipsiți de scrupule sau dezinteresați, obsedați de putere și succes. Raporturile de forță primesc consistență, strategiile de convingere, manipulare, persuasiune, impunere a voinței distructive apar în prim planul spectacolului. Acesta acumulează motivații de acțiuni, susținute de existența unor trăsături negative care ies la iveală pe parcursul derulării spectacolului.

Piesa are o interesantă dimensiune psiho-analitică, valorificată de regizorul Anca Bradu, în sensul explorării modurilor mentale de intimidare, pentru a obține obiectivul vizat, situație evidentă în relația care se construiește între cei doi tineri îndrăgostiți, personajele principale ale piesei. De asemeni, sunt trasate situații *background*, amintiri care motivează alunecările mentale ale tânărului îndrăgostit. Este marcantă figura tatălui (admirabil interpretată de Ștefan Tunsoiu,

care creează o entitate complexă, ca și melanj între *finesse* și bestialitate, cinism și putere), trăsături demonstrate de relațiile create atât cu fiul său, cât și cu personajele intrate în mod accidental în acest perimetru (profesoara). Apar schimbări de direcție dramatică orientate spre o latură tragică, situațiile degenează, acumulează tensiuni negative, prevestiri ale unor situații iminente datorate dereglării mentale a personajului principal masculin. Consecința acestor informații (un psihic labil, periculos, ascuns) duce către momentul de final, uciderea și sinuciderea.

Spectacolul mizează pe credibilitatea situațiilor scenice, pe înlănțuirii coerente și o extrem de flexibilă schimbare de cadre. Sunt evidente stilul și tehnica regizorală ale Ancăi Bradu, care investighează sufletul uman, motivațiile, atât ale personajelor negative, cât și ale celor pozitive, căci trasează cu claritate obiectivele scenice ale fiecărui personaj stabilind raporturile de forță, în acest caz, mentală. ■

© FITS 2016 Radu Nechit

© FITS 2016 Radu Nechit

Changing the world through culture

#CultureofHealth

THERME
BUCUREȘTI
www.therme.ro

Banca Transilvania,

partener al Festivalului Internațional
de Teatru de la Sibiu

 BANCA TRANSILVANIA

✍ Doriana Tăut

Human body rituals

Corpul uman constituie o sursă nesfârșită de inspirație, fiind exploatat atât fizic, cât și imagistic, din perspective multiple. Transpunerea corpului uman în ipostaze rituale constituie o abordare inovatoare

întrucât sursa ritualurilor nu este una autohtonă, ci importată din ritualurile hinduse.

De-a lungul istoriei, mulți cercetători s-au preocupat de identificarea unor corespondențe între ritualurile șamanice sau bramhice și vechile ritualuri din spațiul carpato-danubiano pontic. Sursa cea mai importantă a informațiilor pe care le avem cu privire la aceste căutări rămâne, deigur, Mircea Eliade, căci el constituie și o muză literară pentru artista Anca Albani, cea care a făurit inedita expoziție *Human Body Rituals*. Când pășești în incinta sălii cu exponate, mai întâi treci printr-un coridor obscur. Un heblu de nepătruns te face să rățăcești între fâșii de pânze, până când descoperi corpul uman în mișcare, reiterat printr-o proiecție a unui dans

ce se repetă obsesiv, aproape hipnotic. Stâlpi albi de pânză moale îți ghidează pașii spre spațiul în care ritualul, corpul și imaginea tind să se amestece, devenind una: o colecție de creații inedite, cuprinse într-o instalație modernă menită să fabrice iluzia aproape teatrală a unor târâmuri îndepărtate unde cuvântul și mișcarea te pot face să transcenzi în alte lumi.

Întinericul are o forță a lui, pe care artista nu ezită să o exploateze în incipitul instalației, declanșând astfel introspecția, stârnind curiozitatea, dar și speculând interogațiile ce se nasc din incertitudinea fiecărui pas. Aproape că îmi era teamă să pășesc înainte. Dansul se alătură acestei forțe, deschizând, parcă, poarta spre inițierea în artă, constituind un soi de cheie pentru decodificarea lumii de forme și culori ale artei.

În tablouri întâlnim oameni chinuiți, conturați în culori pământii, oameni cu forme aproape totemice, dăruiți întru totul ritualului. Pe lângă formele lor cvasi-geometrice, putem observa și un machiaj tribal ce subliniază principalele

puncte energetice ale corpului uman. Pare o radiografie a substanței ritualice, o analiză sub lupă a esenței pozițiilor în care corpul este surprins atunci când încercă să ia parte la facerea lumii, atunci când încearcă să-și găsească echilibrul, să se contopească cu universul.

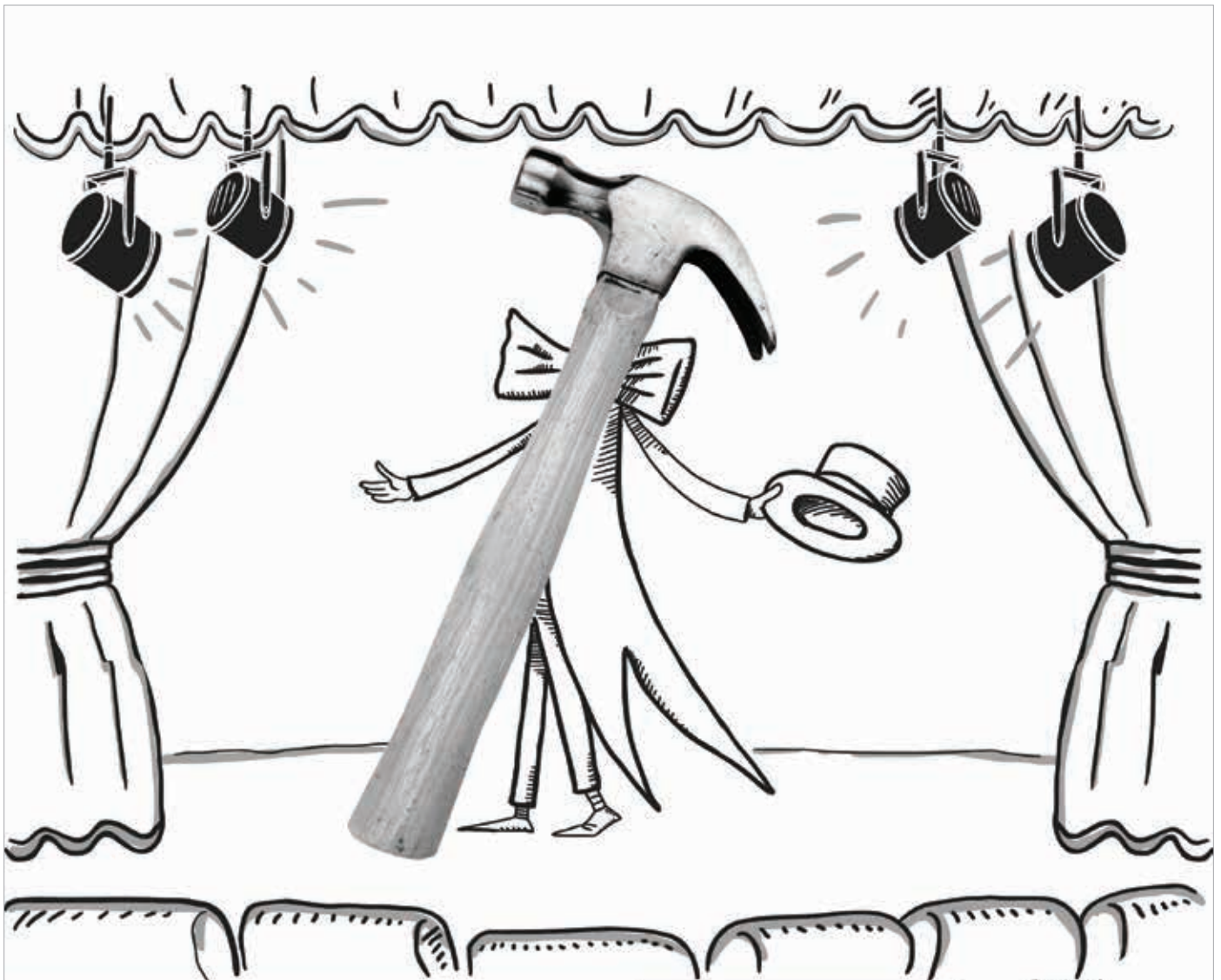
Lângă fiecare pictură, conținutul ne este explicat aproape didactic, nemairămânându-ne decât să conducem fluxul imaginației noastre interpretative către direcția sugerată deja. Nu poți greși, nu poți aluneca prea mult către fantastic... Totul este cât se poate de palpabil și just. Ritualurile sunt parte din viață, iar contopirea cu jocul este necesară

O expoziție provocatoare, *Human Body Rituals* te instigă la călătorie și la cultivare. Corpurile, ca de lut, îți lasă o senzație de efemeritate și regret căci noi, în furnicarul nostru, rareori avem timp pentru a anticipa ritualic eternitatea din care vom face parte, sau din care deja am făcut parte, fără să știm. ■

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

**Unii sunt artiști pe scenă,
alții sunt artiști acasă**

DEDEMAN
DEDICAT PLANURILOR TALE

www.dedeman.ro

Sponsor al

Automobile Bavaria Group

Sușținem
Festivalul Internațional de Teatru Sibiu
încă din anul 2007.

MHS Truck & Bus Group

FUNDAȚIA
MICHAEL SCHMIDT
STIFTUNG

Evgeny Mironov

Artistul care a cunoscut gloria și popularitatea ca actor de teatru, film și televiziune ca nimeni altul, Evgeny Mironov, primește o stea pe Aleea Celebrităților, pentru interpretările excepționale în spectacolele create de Peter Stein, Declan Donellan, Eimuntas Nekrosius, Thomas Ostermeier, Robert Lepage, Alvis Hermanis și mulți, mulți alții, confirmând podul construit între marele teatru rus și cel occidental.

Alvis Hermanis

Actor, regizor, dramaturg, scenograf, director de teatru, considerat unul dintre cele zece cele mai influente personalități teatrale ale ultimilor zece ani în Europa, Alvis Hermanis, primește o stea pe Aleea Celebrităților, pentru calitatea și unicitatea creațiilor și proiectelor sale, în domeniul teatrului și operii. PRIMEȘTE: ROMAN DOLZHANSKY – DIRECTOR ARTISTIC ADJUNCT LA TEATRUL NAȚIUNILOR MOSCOVA ȘI DIRECTOR ARTISTIC LA NET FESTIVAL

Luk Perceval

Catalogat încă de la începuturi artistul rebel al teatrului european, Luk Perceval, primește o stea pe Aleea Celebrităților, pentru creațiile sale antologice, care au redescoperit teatrul shakespearean, dar și textele nedramatice, care au marcat mișcarea teatrală europeană, la final de veac și început de mileniu.

STEA OFERITĂ DE: E.ON ROMÂNIA

© FITS 2016 Sebastian Marcovici

Victor Rebengiuc

Cel mai respectat artist de teatru și film din România, Victor Rebengiuc, primește o stea pe Aleea Celebrităților, pentru inegalabilele sale creații artistice, premiate la cele mai importante festivaluri de teatru și film din lume și pentru modelul de conștiință artistică și civică pe care o întruchipează.

STEA OFERITĂ DE: RAIFFEISEN BANK

Christoph Marthaler

Respectat și aclamat, distins cu cele mai importante premii pentru teatru și operă în Europa, Christoph Marthaler, primește o stea pe Aleea Celebrităților, pentru artistul inimitabil care este și pentru unicitatea creației sale, plină de provocare și emoție, născând alianța dintre comedie și nostalgie.

PRIMEȘTE: GEORGE BANU

Thomas Ostermeier

Artist aflat la apogeul carierei sale, râvnit de marile scene ale lumii, Thomas Ostermeier, primește o stea pe Aleea Celebrităților, pentru creațiile sale excepționale, realizate împreună cu artiști celebri de pretutindeni, cu care a dezvoltat o nouă practică a teatrului: Emoția în Mișcare și care a impus excelența în conducerea Teatrului Schaubuhne.

PRIMEȘTE: DOAMNA JUDITH URBAN, CONSULUL REPUBLICII FEDERALE GERMANIA LA SIBIU

Tim Robbins

Legendă a filmului mondial, unul din cei mai premiați artiști ai lumii, la Oscar, Globul de Aur, Cannes, Berlin, Tim Robbins primește o stea pe Aleea Celebrităților, pentru contribuția excepțională pe care a adus-o lumii, în domeniul filmului, teatrului și educației.

© FITS 2016 Sebastian Marcovici

© FITS 2016 Sebastian Marcovici

Eliza Cioacă

Centrul de Excelență în Studiul Imaginii (CESI)

Eu mor în direct

O LECȚIE DESPRE MOARTE
CARE TE ADUCE LA VIAȚĂ

© FITS 2016 Mihaela Marin

© FITS 2016 Mihaela Marin

Walter Boudin, un belgian de 88 de ani, pune piciorul pe scena din Sibiu pentru prima dată și vorbește despre procesul de îmbătrânire și experiența morții ca un expert. Cu o doză serioasă de introspecție și umor, el se distanțează de tot ce îl leagă de viață. Moartea îl însoțește și poartă numele Pascal; îi este un fidel colaborator și asistent într-un demers ce are în vedere licitarea pe gratis a bunurilor personale.

Prima dată pe scenă apare moartea. Pe fundal se aude un cântec Italian, de *altădată*. Vine și Walter. Se prezintă, iar Pascal (întruchiparea

morții) însoțește la chitară cu notele potrivite discursul. Walter, un bătrân elegant, îmbrăcat într-un costum de vară, recită versurile lui Joe Dassin. Îl declară filozof pe artist, folosindu-se de versurile cântecului *Et si tu n'existe pas* într-o interpretare nostalgică, fiind acompaniat melodic de Pascal cu chitara.

Așa debutează spectacolul de oră și jumătate a lui Walter Boudin. Un elogiu adus iubirii, într-un performance care vorbește despre moarte. Este genul de spectacol pe care îți dorești să-l uiți, să poți să-l scoți complet din mintea ta, doar pentru a putea să-l vezi din nou. Ți dorești să revii la el, mereu și mereu. Reprezentația asta este mai mult decât un moment, este un *happening*, iar Walter Boudin reușește un lucru extraordinar: să provoace un moment de introspecție profundă fiecărui spectator din sală. Discursul lui este coerent, amuzant

și ironic. Este simplu, golit de orice subtilități stilistice. Structurat impecabil, cu momente de improvizație bine punctate, cu un umor bun, fin.

Sfaturile despre moarte și viață sunt servite sub forma unor anecdote, păreri personale, experiențe de viață. În final, un exercițiu de imaginație le este propus spectatorilor. Cei care se lasă purtați de vocea lui vor descoperi lucruri nicidecum știute, sau poate descoperite și uitate în tumultul gălăgios al cotidianului.

Eu mor în direct este o expresie a importanței unui moment artistic împărtășit colectiv, o lecție despre moarte care te aduce la viață. Restul... rămâne nescris, pentru că și cele mai mici detalii cu privire la acest *one-man show* ar reprezenta un deserviciu adus cititorilor. ■

SAVUREAZĂ
FESTIVALUL
INTERNACIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU
ALĂTURI DE BEREA CARE A CERUT
MAI MULT
de la Gust

Un gust deosebit se savurează cu măsură.

Staropramen
 EST. IN PRAGUE

Viața fără CASH

Raiffeisen BANK
 împreună
 în TEATRU

Hai la standul nostru din Piața Mare și câștigă un iPhone 6 jucând într-o piesă în care nu se întâmplă nimic!

• 2000 www.raiffeisen.ro/viatafaracash

Perioada promoției în care poți câștiga un iPhone 6 la standul Raiffeisen Bank din Piața Mare este 10 - 19.06.2016. Regulamentul promoției este disponibil pe raiffeisen.ro/viatafaracash și în agenții.

✍ Catrinel Bejenariu

Centrul de Excelență în Studiul Imaginii (CESI)

Ceva nemaivăzut.

ÎN AFARA ZONEI DE CONFORT

© FITS 2016 Sebastian Marcovici

© FITS 2016 Sebastian Marcovici

Ceva *nemaivăzut*, spectacolului aparținând companiei Korea National Contemporary Dance Company, reprezintă un concept. Conceptul susține cum credincioșii fac parte în mod activ din Împărăția lui Dumnezeu, cu toate că Împărăția nu va ajunge la expresia ei deplină, decât cândva, în viitor. Noi suntem *deja* în regat, dar noi *încă* nu putem avea acces la gloria Împărăției.

Performance-ul corean depășește limitele imaginației și zona de confort a spectatorilor. La început este întuneric și momentul durează chiar până când te obișnuiești și începi să distingi contururi în jurul tău. Se aud niște frecvențe înalte la un volum copleșitor. Ți vine să-ți acoperi urechile, simți tensiune, chiar angoasă. *Ceva nemaivăzut* depășește și cea mai sălbatică imaginație, este la limita grotescului. E un dans despre viață și moarte, în care suferința și rănilor trecutului ajung să fie acceptate și chiar se pot vindeca. Dar suntem toți la fel? Cum ne putem împăca cu durerea sau de ce să iertăm?

Tradiția este tradusă în contemporan. 14 dansatori și 8 muzicieni redau o bătălie în desfășurare. Există un personaj chinez, Cham, care înseamnă „fantoma moare”. O fantomă este ceva ce o ființă umană devine după moarte. Ce înseamnă asta? Este realismul specific din Asia de Est: o fantomă poate muri din nou. Așadar este vorba despre fantome, despre

energia acestora. Ești martorul metamorfozărilor dansatorilor, cu gesturi haotice între viață și moarte. Privești încercarea de a reda peisaje de dincolo de moarte și gesturi mici de dragoste, tragedie, bucurii și necazurii ale vieții de zi cu zi. *Performance*-ul urmărește să arate perspectiva tragică asupra morții care se transformă într-un mod optimist în emoția vieții.

Toate fantomele se adună, purtând uniforme militare americane sau coreene, sugerând poporul vietnamez care la generații după tragicul eveniment își iartă decimatorul printr-un ritual șamanic. *Ceva nemaivăzut* ilustrează faptul că traumele trecutului și viziunea viitorului apropiat pot coexista într-o clipită, asemenea unei amintiri care apare sub forma unui *flashback* menit să încerce să ne salveze. Spectacolul cufundat în tradițiile șamanice foarte prezente în viața din Coreea de Sud evocă spiritele morților. Pe scenă se regăsește motivul kokdu: figurine din lemn care protejează și distrează pe cei morți, însă și siluete din hârtii albe tăiate, specifice ceremoniilor șamanice. Este evocată o viziune orientală de viață și de moarte înscrisă într-un proces continuu.

Ceva nemaivăzut cuprinde o filozofie a timpului în care două momente diferite se suprapun: *deja* și *încă*. Această trecere temporară este ceea ce ne face să vedem lumea așa cum este. De fapt, fantome și spiriduși apar în acel moment în care clipești, chiar înainte de a adormi, când pleoapele noastre cad greu. Mort? În viață? Între viață și moarte. ■

Credem în evoluție

Totul pornește de la fixarea unui scop. Îl atingem și apoi ne dorim mai mult. Pentru ca tu să poți merge mai departe, creăm drumuri care nu existau. Pentru ca tu să nu te oprești niciodată, distrugem limite ce păreau de nedepășit. Evoluăm. Împreună cu tine.

ALPHA BANK

☎ 08008 ALPHA (08008 25742), 🖱 www.alphabank.ro

FLANCO@FITS2016
#PESTEAȘTEPTĂRI

FLANCO
Mereu peste așteptări™

flanco.ro

© 2016 Flanco Retail S.A. Toate drepturile rezervate. Flanco este marcă înregistrată Flanco Retail S.A.

CRAMA OPRÎȘOR

www.crama-oprisor.ro

ARTĂ ȘI VIN

VINUL OFICIAL AL
FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL DE TEATRU
DE LA SIBIU

EDITOR: Ion M. Tomuș (ULBS)

ECHIPA: Diana Nechit, Alba Stanciu, Doriană Tăuț, Oana Bogzaru, Sandra Popimoise, Andrei C. Șerban, Cosmin Popescu și Alexandra Pascu (CESI), Catrinel Bejenariu (CESI), Elena Prisada (CESI), Eliza Cioacă (CESI), Isabela Văduva (CESI).

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Facultatea de Litere și Arte

Departamentul de Artă Teatrală

CENTRUL DE CERCETĂRI AVANSATE ÎN DOMENIUL ARTELOR SPECTACOLULUI (CAVAS)

ISSN 2248-1776

ISSN-L 2248-1176

aplauze

© FITS 2016 Sebastian Marcovici

© FITS 2016 Sebastian Marcovici

© FITS 2016 Călin Mureșan

© FITS 2016 Călin Mureșan

JTI

Excelența în cultură

JTI este partener și susținător al marilor evenimente și instituții culturale, peste tot în lume.

La JTI lucrează 26.000 de oameni, reprezentând peste 100 de naționalități și culturi diverse, cu un potențial creativ excepțional.

jti.com

TEATRUL NAȚIONAL RADU STANCA SIBIU

NOAPTEA BUFONILOR

DUPĂ A.P. CEHOV ȘI W. SHAKESPEARE

VERSIUNE SCENICĂ DE ALEXA VISARION

REGIA: **ALEXA VISARION**

DISTRIBUȚIA: **ILIE GHEORGHE** **MARIAN RÂLEA**
VERONICA ARIZANCU/ GABRIELA PÂRLIȚEANU
IOANA COSMA/ MARIA SOILICĂ

SCENOGRAFIA: **ALIN GAVRILĂ** CONCEPT COREGRAFIC: **ADRIANA BÂRZĂ** ILUSTRATIA MUZICALĂ: **ALEXA VISARION** ASISTENT REGIE: **DANA TALOȘ**

www.tnrs.ro

[facebook.com/TNRSS](https://www.facebook.com/TNRSS)